liste arpa, ja ei ütelnud: „Hoo
ig äneseo!" Kui tõise sõna nõnn
panna nenõ ei pleganu, is
ono nalgi pihi sõga ja säitse
pool ei pane. —

Sulane istus na nuu „tõnuse
sõga ja ükskõtam pool ei pane
ühel jõuden kõnelnu peremi
ono doisse: A tõno sõne pi
singe" olen sõel palli piält, n
tenõ tõenõo doi ei; aga n
„jõi" olen tenõ ono polegi, n
sulane sinno raakse, ja se
nne ono peremehe kogoa
tulenud jõlle nõnn ei ino jõ
Sulane vaatan nõnn oreti, n
to ütsi pale pääl tõsin pi
ton, ubleõ, aga oreti ei nn
olen vana. See pärs jõi pärs
tüsid. Sulane läid ofne nei
peremehe ja ütelnu: „Woet
nii teie tõnõ öösel seitse. —
Peremiõ saanu aajast aru, j
pääsen tõdõ sentse pidada.
Nüüd saanu peremiõ aru
pea nüüd sõel „pael" jäänõ
valmaste ei viinatõg a lõnn

J.

9) Saaremaa saendid. (V. m.)

I) Saaremaal käy ä rahvalaman alle
nonat üitsmoõe, to nimi alle
Hunt-Jaan. Sie mõõ kõnnu
pälan kõnn ja on vargil, to alle
peris hunt valmis. —

Külamehe aanu õda üitsköid
tagga, eni ni kuu ase ette, sõel
ütsan hunt ennast paar kõrda
üle pää, ja alle inimene valmis.
Jagaalo ja minnu nüüd tuppa jäi-
gi, aga vahe Jaan istus laua naan
ja sõnn praat ann. —

II) Tõine sõnd „kaud" olen jälle
sõel samaan Saaqu vallan üitsa
vanamoõe, kes ädalaana viini
pälan laanni vargil käinu. —
Sie moõe saanu ka veel mõtsan
hundi joon aga peris hundi-
tegga õnnega saanu, ja talle ei
hundi kudsigal olnu, mida
laske üitsa köid nõnnu, ku tenõ
nüüd oida all ignetanu. —

III) Üitsköid minnu koiku kõkun-
kud mõõe rehel, aga et na vana
ei minnu, siis ütelen tõine
õõtsun: „Hääd aaga vanaõe
magamaa!" —